

БЕРЕЗЕНЬ 2026 р.

3

ВЕСЕЛКА

ЩОМІСЯЧНИЙ ЖУРНАЛ ДЛЯ ДІТЕЙ

Роман Завадович
Березень йде

Березень іде,
Провесну веде,
Шепче вітер поміж віти:
«Озивайтесь, де ви, діти,
Де ви, діти, де?»
Тане - тане сніг,
Річкою побіг -
Вже дихнуть вільніше груди,
Більше вже нудьги не буде,
А веселий сміх!

Тарас Шевченко
**Встала
весна**

Встала весна, чорну землю
Сонну розбудила,
Уквітчала її рястом,
Барвінком укрила;
І на полі жайворонок,
Соловейко в гаї
Землю, убрану весною,
Вранці зустрічає.

Іван Франко
**Надійшла
весна**

Надійшла весна прекрасна,
многоцвітна, тепла, ясна,
наче дівчина в вінку.
Зацвіли луги, діброви,
повно гомону, розмови
і пісень в чагарнику.

На обкладинці журналу та
на стор. 6 і 12 малюнки укра-
їнської художниці Марини Ми-
хайлошиної.

Олег Олійник

Закон життя

У кожного народу лиха рани.
У кожного народу пісня щастя.
У кожного народу мудре серце.
У кожного народу свій Шевченко.

Народ міцніше в битвах за майбутнє,
рве вічне лихо й тимчасову радість,
бо в його серці сяють «Заповіти»
й на шлях розвою кличуть мужніх духом.

Народ зітліє без борні за Поступ
А для борні Шевченки необхідні –
тому й вибрунькують з надій колиски
і колисають для життя наснагу.

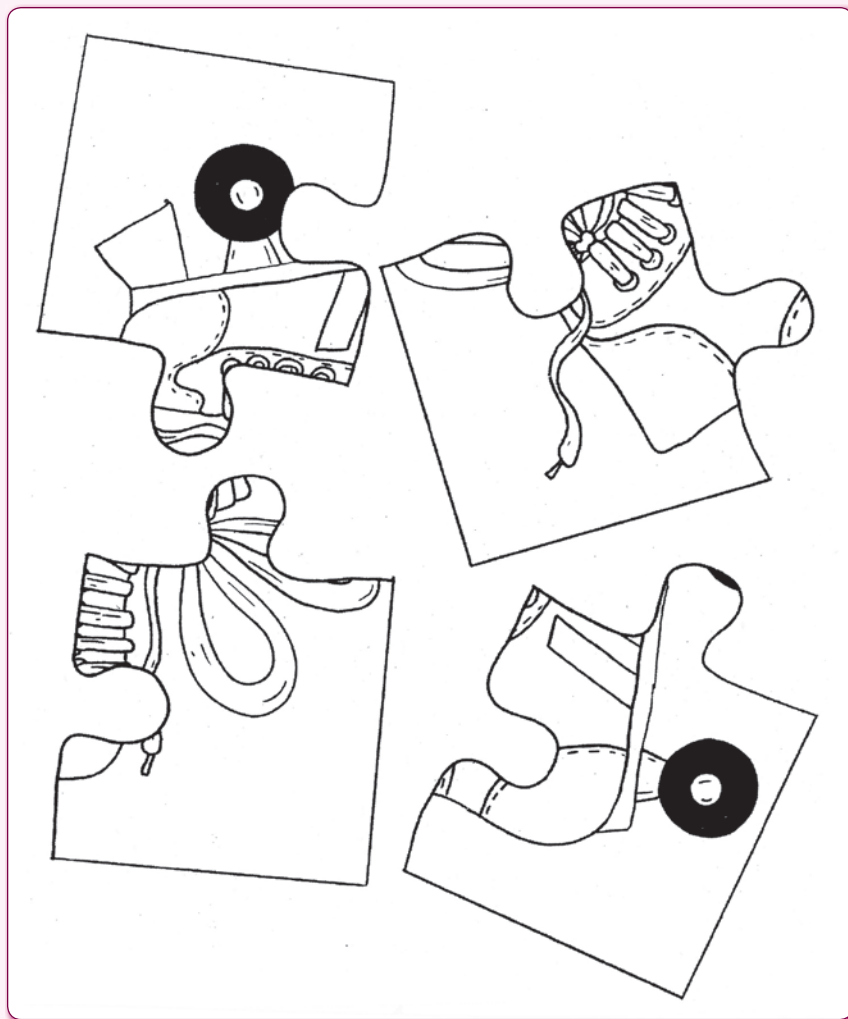
Чи знаєте ви, що...

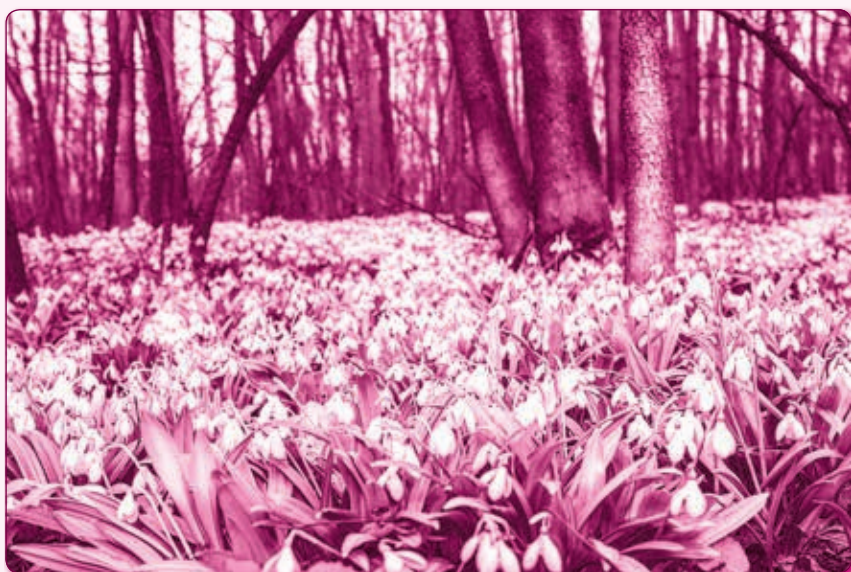
Тарас Шевченко

Село! І серце одпочине.
Село на нашій Україні –
Неначе писанка село.
Зеленим гаєм поросло
Цвітуть сади; білють хати,
А на горі стоять палати,
Неначе диво. А кругом
Широколистії тополі,
А там і ліс, і ліс, і поле,
І сині гори за Дніпром.
Сам Бог витає над селом.

Чи зможеш ти, використавши свою уяву, розібратися що було б зображено на цій картинці, якби всі деталі стояли на своєму місці?

Тамара Коломієць

Веснянка

Ішла весна-красна
у синій хустинці.
Несла весна-красна
у скриньці гостинці.
Ягнятам – травицю,
гусятам – водицю,
каченятam – ряску,
а малятам – казку.

У СВІТІ КАЗОК

Казки про тварин вважають найдавнішими. У давнину, коли склалися ці казки, людина одухотворювала все навколишнє, наділяючи його людськими властивостями, Тому головні персонажі казок про тварин мають людські риси: вони розуміють одне одного, розмовляють, думають, переживають...

Неслужняне козеня (Монгольська народна казка)

Було це навесні. Паслися разом козел із малим козеням. Скрізь ходили вони удвох, і старий вибирав для маленького видолінки з м'якою ранньою травкою – баранячим вуском. Квіти її, мов цяточки снігу, біліли в рудому ще степу. Коли всю травичку поблизу вони вискубли, мовив тоді козел козеняткові:

– Почекай мене тут, піду я доброго пасовиська пошукаю. Ось тобі дзвіночок. Якщо трапиться з тобою лихо, тоді ти ним і подзвони.

Почепив козел на шию козеняткові мідний цяцькований дзвіночок та й рушив, попрощавшись.

Недалеко відійшов, як почув калатання дзвіночка. Налякався козел, що маленьке вовки схопили, і гайда визволяти. Прибіг, дивиться, а ніяких вовків немає.

– Що трапилося? – питає, задиханий. – Чого це ти кличеш? Та муха ось мені на ногу сіла, вередує козенятко. – Прожени її!

Насварився на нього старий і пішов.

– Даремно не дзвони! – звелів на прощання. Не встиг відійти, як знов калатання почулося.

Довелося повертатися. Прибіг, а мале стоїть, око заплющивши.

– Що з тобою? – питає козел.

– Око загорошило!.. – кривиться козенятко. – Вийми порошок!

Вийняв старий порошок та й каже:

– Піду я, а ти ж дивися, не дзвони знічев'я!.. Тільки-но зайшов за найближчий пагорб, як дзвіночок знов калатає. Спочатку думав не повертатися. А далі таки не витримав – і назад. Прибігає, а козенятко спокійнісінько торішню травичку смиче.

– Що таке? – питає козел. – Невже знов абичого дзвониш?

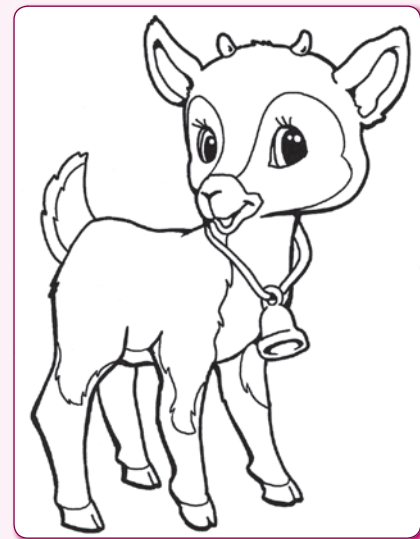
– Та ось до боку суха травина вчепилася, – показує козенятко. – Обтруси її!

– Само обтруси! – розсердився козел. – І не мороч мені голови дурницями!

Та й пішов. Довгенько він мандрував поза горою, шукав пасовиська. Натомився, ходячи, і відпочити приліг. Тільки-но заплющив очі, аж чує – дзвонить!.. Подумав козел, що знову те калатання абичого, та й задрімав собі. А дзвіночок тим часом усе тривожніше калатає, і собаки завалували.

Тут уже козел сполохався. Підхопився та бігом. Прибіг, дивиться – собаки вовка відганяють, а козенятко стоїть і тремтить. Ще трохи – і з'їв би його звір.

– Подякуй собакам, що близько були!.. А то поласував би тобою сіроманець.

Розмалюй.

Олексій Кононенко

Вже весна

Вовк ведмедя розбудив:

– Вже весна, гуляти йди!

Виліз велетень з барлогу –

Вовк втікає в ліс від нього.

Тарас Шевченко

Зацвіла в долині
Червона калина,
Ніби засміялась
Дівчина-дитина.
Любо, любо стало,
Пташечка зраділа
І защебетала.

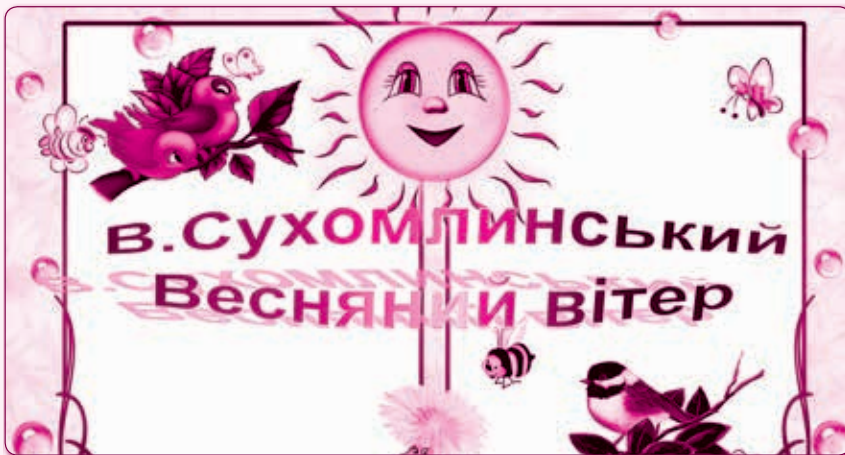
Оксана Сенатович

Коли до класу на урок...

Коли до класу на урок
приходить
наш Тарас Шевченко,
тоді про дитинство і добро
слова лунають небуденно.

Здається, дихають слова:
«Мені тринадцятий минало...»
Весна ридала:
«Прощавай».
Скрипів пісок за Кос-Аралом...

... І нам тринадцять. Зелен світ
шумить зеленими листками.
Над нами сонця ясний квіт
і Кобзарева пісня з нами.

Клен цілу зиму спав.
Крізь сон він чув завиван-
ня хуртовини і тривожний
крик чорного ворона. Хо-
лодний вітер гойдав віти,
нагинав їх. Та ось одного
сонячного ранку відчув
Клен, ніби до нього доторк-
нулось щось тепле і лагід-
не. Прокинувся Клен. А то
до нього прилинув теплий
весняний Вітер.

– Годі спати, – зашепо-
тів весняний Вітер. – Про-
кидайся, весна наближа-
ється.

– Де ж вона – весна? – за-
питав Клен.

– Ластівки на крилах
несуть, – каже теплий Ві-
тер. – Я прилетів з далеко-
го краю, від теплового моря.
Весна йде полями – закві-
тчалась квітами красуня.

А ластівки на крилах не-
суть барвисті стрічки.

Ось про що розповів
теплий весняний Вітер
Кленові. Клен зітхнув,
розправив плечі. Зазеле-
ніли бруньки. Бо йде вес-
на-красуня.

Розмалюй.

З ПОШТОВОЇ СКРИНЬКИ

Ігор Микитенко

Загартований

Закінчилися заняття в школі, і хлопчики по бігли до роздягальні.

– Тра-ля-ля! Ех ви, мерзляки! – кричав п'ятикласник Микола Щербань. Він стояв у колі першокласників, які з повагою дивилися на нього. – Ще тепло на вулиці, а ви в шапках і зимових пальтах ходите? Загартовуватись треба, первачки!

– Сьогодні дуже холодно! – сказав маленький Вітя.

– Васько, ти чуєш, що він говорить? – звернувся Микола до свого однокласника. – Йому холодно!

– Та що ти причепився до них? Пішли! – сіпнув його Васько за руку.

Микола надягнув шубу, шапку, замотав шию шерстяним шарфом.

– Стривай, – сказав один першокласник, – а що ж ти сам?..

– Так я вже загартований!

Анатолій Качан

Чекання

Навесні, коли бузок
Хоче зацвітати,
Виглядає ластівок
Наша біла хата.
Ми подвір'я підмели,
Висіяли квіти,
А весні допомогли
Яблуні білити.

Олесь Жолдак

Як добре нам жити і знати

І вірити, друзі, весь час,
Що кращого слова,
як мати,
Немає у світі для нас.
Воно – мов зоря
світанкова,
Як хліб і людська
доброта,
Як мова твоя
колискова,
Як доля і правда
свята.
Те слово – утіха
єдина,
Надії ясний
промінець.
Його промовляє
дитина
І в дальнім поході
боєць.
І з ним веселіше нам
жити,
Бо матір'ю в ріднім
краю
Назвали дорослі
і діти
Вітчизну любиму
свою.

Інга Квітка

Найпрекрасніша мова

(Казка)

Було це колись дуже давно. Жила на землі прекрасна країна. Звали цю країну – Україна. Була та країна настільки красивою, що коли її хтось бачив, відразу хотів навчитися її мовою розмовляти.

Все живе, від пташки до квітки в цій країні, почувши найчарівнішу, мелодійну мову говорили нею. Квіти пританцювали. Від вітерця ледь заколишуться й повторюють слова, що немов найніжніша мелодія лунають. А сонечко... що тут й казати, ледь українську мову почує, вмить починає світити ще яскравіше.

Та от біда. По сусідству із цією найдивовижнішою з країн жив один дуже задрісний князь. Був він єдиним на всьому білому світові, хто почувши українську мову, замість того, щоб полюбити її, – ненавидів. Не подобалося йому, що всі навколо хвалять українську мову, а його країни та мови не люблять.

Позаздрив підлий князь і вирішив піти війною на сусідню країну, щоб раз і назавжди знищити її.

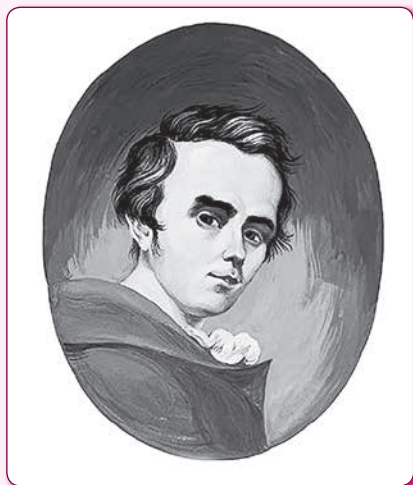
Зібрав підлий князь

своє військо і пішов на сусідню країну війною. Наказав він своєму війську, аби вони знищили українську мову раз та назавжди, щоб навіть пташки в небі більше не сміли співати українською, квіточки не шелестіли, повторюючи ніжний шепіт найпрекраснішої мови, й навіть сонце не сміло яскравіше світити над тією землею.

Послухалося військо підлого І князя й налетіло на сусідню країну, неначе справжня зграя воронів. Врожай топчуть, худобу крадуть, хати підпалюють, рідною мовою розмовляти забороняють. Думали князівські вояки, що з легкістю переможуть прекрасну країну. Але помилилися...

Вмить увесь народ сусідньої країни піднявся захищати рідну землю та найпрекраснішу мову. Кожна пташка, квітка й навіть сонце робили все, аби перемогти підлого ворога!

Разом вони прогнали ворогів зі своєї неньки, захопили в полон підлого князя, а найпрекрасніша мова на світі й по сьогоднішній день зачаровує всіх, хто її почує!

Тарас Шевченко

**Орися ж ти, моя
ниво,
Долом та горою!
Та засійся, чорна
ниво,
Волею ясною!
Орися ж ти,
розвернися,
Полям розстелися!
Та посійся добрим
житом,
Долею полийся!
Розвернися ж на
всі боки,
Ниво-десятино!
Та посійся
не словами,
А розумом, ниво!
Вийдуть люде
жито жати...
Веселії жнива!..
Розвернися ж,
розстелися ж,
Убогая ниво!!!**

Породила мати сина

Слова Т. Г. Шевченка

Стримано $\text{♩} = 69$

Породила мати сина
В зеленій діброві,
Дала йому карі очі
І чорнії брови,

Китайкою повивала,
Всіх святих благала,
Та щоб йому всі святії
Талан-долю слали.

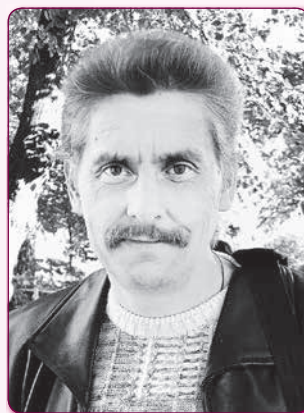
«Пошли тобі матер божа
Тії благодати,
Всього того, чого мати
Не зуміє дати».

До схід сонця воду брала,
В барвінку купала,
До півночі колихала,
До світа співала.

ЗНАЙОМТЕСЬ:

з письменником

Петро Сорока

Петро Сорока
(6 січня 1956, с. Грицивці Збаразького району Тернопільської області – 5 червня 2018, с. Петрики Тернопільського району Тернопільської області) – український письменник, літературознавець, редактор, видавець. Член Національної спілки

письменників України (1994).

Закінчив Кременецьке медичне училище (1975), філологічний факультет Тернопільського педагогічного інституту (1986, нині ТНПУ).

Працював у редакціях районної газети «Колгоспне життя» (1986–1990) і газети «Гомін» (1990–1993; обидві м. Збараж). Викладач, від 2001 – доцент кафедри теорії літератури і порівняльного літературознавства ТНПУ. Голова правління обласного літературно-просвітницького товариства «Галицько-Волинське братство». Засновник і редактор просвітницько-видавничого товариства «Пегас» (обидва від 1990), приватного видавничого підприємства «Сорока» (від 2005), співзасновник (1999) і головний редактор журналу «Сова», редактор літературно-мистецького альманаху «Курінь» (від 1992), газети «Дзвони Лемківщини» (1994–1999).

Художні книги: «Секрет довгожителю» (1988), «Горобці про літо мріють» (1989). «Я так люблю» (інтимна лірика, 1990), «Сповідь сатирика» (гумор і сатира, 1991), «Крона роду» (1994), «День чудес» (1995), «Чернігівська Січ» (1998), «Сповідь сльозою» (2000), «На ясні зорі Запорожжя» (повість, 2000), «Пам'яті навперейми» (2001), «Душа при свічці» (2001) «Рік подвійних райдуг» (2003), «Пригоди kota Патріка» (2005), «Янгол у шибіці вагону», «Маленькі секрети щастя і успіху» (2010).

Автор численних монографій, статей в українських і закордонних виданнях.

Петро Сорока

Телефон

Телефон появився в сороки,
Завдає всім базіка мороки:
І сові, і вороні, і лису,
І бобру, що живе біля лісу.

Про останні тріскоче новин
І по три, й по чотири години.
А учора що клята вчинила?
До ведмедя в барліг подзвонила.

Пробудився ведмідь, а на дворі
Ще сніжинки блищать, наче зорі.
І ревів клишоногий, і плакав –
Пів зими недоспав, бідолаха.

Тож над лісом, над гаєм і бором
Звірі й птахи вигукують хором:
– Доки жах цей терпіти нам, доки?
Відключіть телефон у сороки!

Петро Сорока

Потоп

Прибігають муравлятка
До матусі і до татка.
– Ой, біда, біда, біда.
Затопила все вода.
Це якась всесвітня злива,
Пропадає наша нива.
Очі батько звів до неба:
– Хвилюватися не треба,
Це не злива й не гроза,
Це реве мала коза.
Татко з мамою на грядці,
А дитя одне у хатці.
От дурненьке і реве
Так, що тоне все живе,
Та погляньте: цап з козою,
Вже до реви йдуть з травою.
Поцілують у рижки, в лоб,
І припиниться потоп.

Іван Мацинський

Рідна хата

Все в тобі
таке знайоме,
рідна хато,
рідний доме.

Всі ми любим
рідний дім,
бо родились
ми у нім.

В ріднім домі
рідна мати
край свій вчила
шанувати.

Рідна хата,
рідний дім,
сонце гріє
нам усім.

Ой багатша
ти над злато,
рідна стріхо,
рідна хато!

Куточок кулінарії

Соковита весняна закуска

З настанням весни хочеться якнайбільше вітамінів.

Приготуйте овочевий соковитий салат, який зникає першим. Він дуже бюджетний і легкий у приготуванні.

Ідеальний варіант під будь-яку страву, до м'яса чи риби, до улюбленого гарніру або навіть як самостійний перекус. А для тих, хто вже рахує дні до літа й хоче скинути кілька зайвих кілограмів, – це справжня знахідка.

Інгредієнти:

500 г буряка
500 г моркви
1,5 ч. л. солі
3 ст. л. цукру
3 ст. л. яблучного оцту
110-120 мл олії
4-5 зубчиків часнику
1-1,5 ч. л. мелен. коріандру
1 ч. л. копченої паприки
0,5-1 ч. л. чорного перцю
дрібка мускатного горіха
кунжут для подачі

Як приготувати:

Натираємо буряк і моркву на терці для корейської соломки. Додаємо сіль, легенько приминаємо руками.

Всипаємо цукор, спеції, додаємо подрібнений часник і оцет.

Олію розігріваємо майже до димку і одразу виливаємо на спеції. Перемішуємо.

Ставимо в холодильник мінімум на 3 години. Перед подачею присипаємо кунжутом.

Олександр Олесь

Весна, весна! Радійте, дітки!

Ховайте швидше саночки!

Немов пташки, летіть із клітки, –
З кімнати, з хати у садки.

А там, в садочках, – сонце, співи.

В траві фіалки зацвіли...

Джмелі і бджілки загули,

І скрізь метелики щасливі.

Тарас Шевченко

...Світає,
Край неба палає,
Соловейко в темнім
гаї

Сонце зустрічає.
Тихесенько вітер віє,
Степи, лани мріють,
Меж ярами над
ставами

Верби зеленіють.
Сади рясні
похилились,
Тополі по волі
Стоять собі, мов
сторожа,
Розмовляють з полем.
І все то те, вся
країна,

Повита красою,
Зеленіє, вмивається
Дрібною росою,
Споконвіку
вмивається,
Сонце зустрічає...
І нема тому почину,
І краси немає!

Тарас Шевченко

Б'ють пороги; місяць
сходить,
Як і перше сходив...

Нема Січі, пропав
і той,

Хто всім верховодив!
Нема Січі; очерети

У Дніпра питають:
«Де то наші діти
ділись,
Де вони гуляють?»

Чайка скиглить
літаючи,
Мов за дітьми плаче;

Сонце гріє, вітер віє
На степу козачім.
На тім степу скрізь

могили
Стоять та сумують;

Питаються у буйного:
«Де наші панують?»

**KULT
MINOR**

„VESELKA” – časopis pre deti. Ročník 74, vychádza 10x ročne. Vydáva Zväz Rusínov-Ukrajincov SR, IČO 00 177 725. Adresa redakcie: 081 08 Prešov, ul. Janka Boroďača č. 5. Šéfredaktor Ivan Jackanin. Počítačová sadzba NITECH s.r.o., Prešov. Tlač Grafotlač s.r.o., Prešov. Rozširuje a objednávky na predplatné prijíma redakcia. Realizované s finančnou podporou Fondu na podporu kultúry národnostných menšín. Cena jedného čísla 0,13 €. Rukopisy a ilustrácie nevraciamе. EV 3302/9.

«ВЕСЕЛКА» – журнал для дітей. Союз русинів-українців СР. Адреса редакції: 081 08 Пряшів, вул. Янка Бородача, 5. Головний редактор Іван Яцканин. Комп’ютерний набір NITECH s.r.o., Пряшів. Друкує Grafotlač, Пряшів. Ціна окремого номера – 0,13 €. Рукописи та ілюстрації не повертаються. EV 3302/9.